

Η ΣΥΝΤΡΙΒΗ ΤΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΔΙΕΣΤΡΑΜΜΕΝΟΥ «ΕΓΩ»

Χειρότερο απ' το βλέμμα ενός δαρμένου σκύλου είναι το βλέμμα ενός ανθρώπου σαν δαρμένου σκύλου. Το βλέμμα του φόβου που δεν τον φιλτράρει η λογική, που δεν τον αναιρεί καμιά ελπίδα. **Δεν υπάρχει χειρότερος φόβος απ' τον αόριστο φόβο. Δεν ξέρεις τι πρέπει να φοβάσαι και καταλήγεις να φοβάσαι τα πάντα.** Λίγο πριν απ' το τέλος, φοβάσαι τον φόβο σου και καταλήγεις να φοβάσαι τον εαυτό σου. Γέμισαν οι δρόμοι τέτοια βλέμματα. Άνθρωποι που δεν ξέρουν τι πρέπει να φοβούνται, σαν τα σκυλιά που περιμένουν το χτύπημα.

Πού πάμε; Τι θα μας συμβεί; Κανένας δεν μπορεί ν' απαντήσει αλλά και κανένας δεν θέλει. Τι κακό θα συμβεί; Θα χάσουμε τη δουλειά μας, το σπίτι; Θ' αναγκαστούμε να ζήσουμε με λιγότερα; Η τηλεόραση 52 ιντσών δεν θα προσφέρει καμιά απόλαυση; Θ' αναγκαστούμε να ψάχνουμε στα σκουπίδια; Θα είμαστε υποχρεωμένοι να πίνουμε ρετσίνα με τον γείτονα που δεν γνωρίζουμε καν, όπως σ' εκείνες τις ταινίες με τον Ρίζο και τη Βλαχοπούλου; Υπάρχει περίπτωση να χτυπήσει η πόρτα και να είναι ο διπλανός που ζητάει ένα λεμόνι; Ποιο απ' όλα είναι το δικό μας σενάριο;

Δεν είμαι σίγουρος πως η πτώχευση είναι η καταστροφή της Ελλάδας. Προσπαθώ να καταλάβω τι είναι αυτό που θα πτωχεύσει.

Η Παιδεία των προσωπικών Πανεπιστημίων και της κομματικής συναλλαγής; Οι εφορίες της διαφθοράς; Τα νοσοκομεία με το φακελάκι; Μήπως θα συντριβεί το πολιτικό μας σύστημα, αυτή η μεγάλη αποθήκη με ψεύτες, φαφλατάδες και ανεπάγγελτους; Θ' αναγκαστεί ο Δημήτρης Ρέππας να γίνει οδοντογιάτρος, ο Καραμανλής δικηγόρος και ο Βενιζέλος αδύνατος;

Ποια, αλήθεια, είναι η μεγάλη καταστροφή που φοβόμαστε; Υπάρχουν πολλά που θα χάσουμε, αλλά δεν ξέρω αν είναι αυτά που δικαιούμαστε και πολύ περισσότερο αυτά που χρειαζόμαστε.

Στη γειτονιά μου θα κλείσουν τα 7 καταστήματα μανικιούρ-πεντικιούρ και τα 6 κομμωτήρια και θα μείνει μόνο ο ένας φούρνος που θα πουλάει είδος ανάγκης: ψωμί. Οι κυρίες θα πάνουν να ισορροπούν επικίνδυνα πάνω σε αφόρετες γόβες και τεχνητές επιθυμίες. Οι τράπεζες δεν θα έχουν διακοποδάνεια. Ο Ρέμος δεν θα βρίσκει κανέναν να του ρίξει δυο γαρύφαλλα. Η Φιλίπινέζα δεν θ' αναθρέφει πια τα παιδιά. Οι σύγχρονες μανάδες ίσως δεν θ' αναφωνούν «δεν αντέχω», γιατί θ' ανακαλύψουν τη σημασία και της λέξης και της αντοχής. Τα παιδιά μας, όταν βγάζουν με 10 το λύκειο, θα πηγαίνουν σε κάποια τεχνική σχολή και όχι στο ιδιωτικό Πανεπιστήμιο του Λονδίνου που αναλαμβάνει να βαφτίσει τους κατιμάδες επιστήμονες με το αζημίωτο. Ίσως χρησιμοποιούμε το κινητό τηλέφωνο όπως σε όλη την Ευρώπη, για να επικοινωνούμε και όχι για να εξευτελιζόμαστε. Το «ουάου» θα πάψει να είναι το υποκατάστατο του οργασμού στις κουβέντες που ψάχνουν την επιβεβαίωση της ανοησίας. Μπορεί να ψάξουμε περισσότερο τον πραγματικό οργασμό, μαζί με τους κανονικούς ανθρώπους που θα μας κάνουν να τους εκτιμάμε. Θ' αρχίσουμε να αξιολογούμε ποιος είναι ικανός και χρήσιμος και όχι αναγνωρίσιμος. Οι μανάδες δεν θα ζητάνε αυτόγραφο από την Τζούλια για τις κόρες τους.

Πιο πολύ, νομίζω, θα καταστρέψουμε με τα χέρια μας εκείνο το διεστραμμένο «εγώ» που επιμένει να μας αξιολογεί και να μας συγκρίνει με βάση τις πισίνες, τη μάρκα του αυτοκινήτου και τις κακόγουστες καρτό ταπετσαρίες που φοράμε επειδή γράφουν Burberry. Μπορεί να μη θέλουμε πια να γίνουμε πλούσιοι, αλλά ουσιαστικοί. Μπορεί ίσως και ν' αγαπηθούμε περισσότερο, ανακαλύπτοντας τη συλλογικότητα και το ενδιαφέρον για μια ζωή που είναι κοινή.

Οι επιπόλαιοι θα ξαναγίνουν επιπόλαιοι και δεν θα είναι πια τρέντι. Οι αγρότες θα επιστρέψουν στα χωράφια. Και οι Ουκρανές, που έτρωγαν τις ψεύτικες επιδοτήσεις, στα σπίτια τους. Στα καφενεία των χωριών θα συζητάνε ξανά ποιο παιδί πρόκοψε και όχι ποιο πήγε σε ριάλιτι. Οι DJs, οι image makers, οι κουρείς σκύλων, ίσως χρειαστεί να βρουν μια άλλη δουλειά. Το σύστημα της αξιολόγησής μας θ' αλλάξει και ίσως απαιτήσουμε πραγματικά να τιμωρηθούν αυτοί που τα έφαγαν. Παρουσία μας, πάντα. Ίσως δεν ξαναψηφίσουμε εκείνους που μας έφεραν σε αυτήν τη θέση. Και ίσως καταλάβουμε πως τα κοράκια του εξτρεμιστικού καπιταλισμού, που φαίνονταν καναρίνια μέσα από τα κουστούμια και τις τηλεοράσεις, ήταν αυτοί που μας εξαπάτησαν την ώρα που ζαλιζόμασταν με Johnnie Black. Ίσως ψάξουμε για μια πιο δίκαια ζωή, χωρίς να μετράμε την απόδοση δίκιου με τη σύγκριση τραπεζικών λογαριασμών. Μπορεί ξαφνικά οι καλλιτέχνες ν' αρχίσουν να παράγουν κι αυτοί, πατώντας σε αυτό που είναι ζωή και όχι στις κρατικές επιδοτήσεις, σαν να πουλάνε βαμβάκι, και στις δημόσιες σχέσεις. **Δεν είμαι σίγουρος πως όλα αυτά είναι κακά.**

Ναι, θα υπάρξουν χιλιάδες άνεργοι. Θα χτυπηθεί το Δημόσιο. Αυτό που βρίζουμε όλοι πως είναι αντιπαραγωγικό, μας ταλαιπωρεί και δεν μας εξυπηρετεί. Θ' απολυθούν κάποιοι απ' αυτούς που μπήκαν με ρουσφέτι, γλείψιμο, αναξιοπρέπεια. Τα επαρχιακά μουσεία της χώρας δεν θα έχουν δέκα κηπουρούς, θα καταργηθούν οι «Οργανισμοί Αναξιοπαθόντων Κορασίδων» και οι «Πολιτιστικοί σύλλογοι για τη σουρεαλιστική προσέγγιση της ζωής του Λάμπρου Κατσώνη». Οι ανύπαντρες κόρες αξιωματικών δεν θα παίρνουν επίδομα. Και όσες απ' αυτές είναι επώνυμες δεν θα είναι «κατά του γάμου από άποψη», για να παίρνουν το επίδομα. Φοβάμαι, όπως όλοι.

Αλλά θέλω και να συντριβεί ένα σύστημα που αναπαράγει τη σαπίλα. Που βαφτίζει Δημοκρατία τον διεφθαρμένο του εαυτό, Δικαιοσύνη την ατιμωρησία του κι ευτυχία την κενότητα και τον ευδαιμονισμό.

Φοβάμαι. Γι' αυτό θέλω να τελειώνουμε.

Απο το διαδίκτυο.